

Leven voor Gods aangezicht

Ds. J. IJsselstein – Psalm 139:1-16

Liturgie:

Psalm 8:1,2

Psalm 8:4

Lezen Psalm 139

Psalm 139:7,8,9

Psalm 73:1

Psalm 25:4,6

Gemeente, we overdenken vanmorgen met elkaar een gedeelte uit Psalm 139, in het bijzonder de verzen 1 tot en met 16. Ik lees u samenvattend de verzen 14, 15 en 16, hoewel ik de andere verzen in onze overdenking niet zal overslaan.

Ik lees u vers 14 tot en met 16, waar het woord des Heeren als volgt geschreven staat:

Ik loof U, omdat ik op een heel vreselijke wijze wonderbaarlijk gemaakt ben; wonderlijk zijn Uw werken! ook weet het mijn ziel zeer wel. Mijn gebeente was voor U niet verholen, als ik in het verborgene gemaakt ben, en als een borduursel gewrocht ben, in de nederste delen der aarde. Uw ogen hebben mijn ongevormde klomp gezien; en al deze dingen waren in Uw boek geschreven, de dagen als zij geformeerd zouden worden, toen nog geen van die was.

Het thema voor de preek van vanmorgen is:

Leven voor Gods aangezicht

Er zijn drie aandachtspunten:

- 1. Voor het aangezicht van de Alwetende**
- 2. Voor het aangezicht van de Alomtegenwoordige**
- 3. Voor het aangezicht van onze Schepper en Maker**

Als eerste dus:

1. Leven voor het aangezicht van de Alwetende

Als we Psalm 139 bekijken, lijkt deze psalm op het eerste gezicht vooral uitleg, ik zou bijna zeggen: een catechisatieles over Wie God is.

Maar wie goed kijkt, ziet dat het anders is. Dit is een alleenspraak van David voor God. Hij spreekt, hij zingt, hij dicht zijn psalm, terwijl hij zich geplaats weet voor het aangezicht van de Heere.

Hij is zich terdege bewust van wie hij zelf is, hij is zich terdege bewust van zijn zonden en afdwalingen. Maar hij mag geloven dat hij de Heere dient met een volkomen hart.

Zoals ook staat in Psalm 26: *Ik wandel in mijn oprechtheid* (Psalm 26:1)

Zo begint en eindigt ook deze psalm.

En in dat staan voor God, is het hem tot troost (tegen de aanklachten van zijn geweten en tegen de beschuldigingen door zijn vijanden) dat de Heere alles ziet en weet.

Is dat ook voor u zo, gemeente? Of leest u deze psalm met schrik?

‘Heere, u weet alles. U weet hoe ik leef, U weet hoe weinig ik bid, U weet hoe veraf ik leef van Uw woorden...’ Schrik!

Of zegt u: ‘Heere, U weet alles. U ziet dat mijn leven vol is van zonden en schuld, maar U hoort ook mijn stem, mijn smekingen en klagen. U weet van mijn verborgen zuchten om het heil van mijn ziel en om het heil van de zielen van degenen die mij lief zijn?’

In Psalm 139 ziet David zich als eerste staan voor *de alwetende God*.

U doorgrondt mij. Zoals een onderzoeksrechter door weet te dringen tot in de diepste geheimen toe, zoals een spion alles doorziet en ontdekt, zo doorgrondt U mij.

Wat is uw antwoord op de vraag van Job: *Zal het goed zijn, als Hij u zal onderzoeken* (Job 13:9)?

U kent mij. Voor David is dat een bewijs van een goed geweten. U kent me, persoonlijk, bevindelijk, door ontmoeting, van heel dichtbij, in relationele zin.

Zoals staat in Psalm 1: *De Heere kent de weg van de rechtvaardigen, maar der goddelozen weg keert Hij om* (1:6). U doorgrondt en kent mij. *U kent mijn zitten en mijn opstaan*, mijn doen en laten, dag en nacht. *Van verre*, dat wil zeggen al vanuit de stille eeuwigheid, toen ik er nog niet eens was. Van verre kent U mijn gedachten

U (vers 3) *omringt mijn gaan en mijn liggen, en U bent al mijn wegen gewend*.

U omringt mij. In dat woord zit iets van: wannen, ziften. Dus: U kent mij door en door. U kent mijn wegen, U kent mijn leven door en door.

Is het u tot schrik, of tot troost en verwondering?

Als er nog geen woord op mijn tong is (vers 4), *zie, Heere, U weet het alles!*

U kent het diepste van mijn ziel. Nog voordat er een woord op mijn tong gekomen is, ziet U mijn hart.

Is het u tot schrik, of tot troost en verwondering?

U (vers 5) *bezet mij van achteren en van voren, en U zet Uw hand op mij*.

U voelt, de hand van de Heere is er aan alle kanten: van voren, van achteren, van boven, overal. Met andere woorden: ik ben helemaal ingesloten door Uw hand.

Die *kennis* (vers 6) *is mij te wonderbaar. Zij is hoog, ik kan er niet bij*.

Dit is te hoog, dit is te veel voor mij: U bent *alwetend!*

Gemeente, dit is een spiegel. Er zijn twee soorten van mensen.

a. Er zijn mensen voor wie dit zo vertroostend is: de Heere weet alles. Jazeker, Hij weet ook heel veel waar ik me diep voor schamen moet, wat mij zo diep doet bukken en buigen. Maar toch, ‘U weet ook van..., van Uw Eigen werk in mijn hart’. Waardoor ik met Petrus mag zeggen: ‘Heere, U weet alle dingen (Joh. 21:17).

U weet van Uw eenzijdige liefde tot mij. U weet wat U in mijn leven hebt gedaan.

U weet hoe U Zelf in mijn leven gekomen bent en hoe ik U sindsdien zoek, hoe ik naar U verlang, hoe ik naar U uitzie, hoe ik op U hoop. U weet dat al mijn verwachting van U is.

Bent u zo iemand? Zo iemand die zegt: ‘Ik hoop in al mijn klachten op U? Op Uw onfeilbaar Woord? Want U weet alle dingen?’ (zie Psalm 130)

Zeker, dat is in het leven van David ooit *anders* geweest. Toen de Heere hem in het verleden plaatste, met al zijn zonden, voor het Goddelijke recht (zie Psalm 32, 51). Toen hij moest zeggen: ‘Zo gij de ongerechtigheden gadeslaat, Heere, die alles ziet en weet, wie zal bestaan (Psalm 130)?

Dit is geen man die zich zijn leven lang al vertroost weet door Gods alwetendheid. Hij kende ook benauwde tijden, hij kende ook tijden van ontdekking. Hij kende ook tijden in zijn leven waarin hij kromp, smolt, boog en brak. ‘U doorgrondt en kent mijn daden... O, wee mij dan, want ik heb tegen U gezondigd.’

Maar hier zijn in zijn leven andere tijden aangebroken, hoewel de last van zijn zonden en van zijn dwaalzieke hart voor David een blijvende last gebleven is.

David mag zich hier gerust weten in zijn God, in de verzoening die er in God is, afgebeeld in de offers, heenwijzend naar het grote Offerlam, de Heere Jezus Christus. En nu is er, om Christus’ wil, in die alwetendheid van de Heere voor David zoveel troost!

b. Maar, er zijn ook andere mensen, een tweede soort die ik wil aanduiden.

Zij praten misschien wel veel over God en Jezus, maar dit...? Hij weet en ziet alles?

Wat ik deed en doe, wat ik dacht en denk, wat ik voelde en voel, wat ik wilde en wil?

Maakt dat velen onder ons niet ongemakkelijk? Weet de Heere *dit* dan ook? Ja, dit ook.

En *dat*? Ja, dat ook! Heeft de Heere *dat* dan ook gezien? Jazeker, alles.

Is dat niet de reden, ouderen, jongeren, dat u vaak liever niet aan de Heere wilt denken?

We gaan verder met onze tweede gedachte:

2. Leven voor het aangezicht van de Alomtegenwoordige

Want David gaat verder, hij breidt zijn gedachten verder uit.

De Heere *weet* niet alleen alles, van eeuwigheid af al (vers 2), maar Hij *is* ook overal.

Heeft Salomo niet gezegd: *De hemel der hemelen kan Hem niet bevatten* (1 Kon. 8:27)?

Heeft Stefanus niet gezegd: *De hemel is Zijn troon, de aarde de voetbank van Zijn voeten* (Handelingen 7:49)?

Ook dit zegt David niet als een leerstuk, als een les, als een catechisatieles, maar ook dit is stille overdenking, meditatie van zijn ziel. Dit is zijn stille verwondering voor Gods aangezicht...

Drie vluchtroutes kan je bedenken om je onheilige leven te onttrekken aan Gods oog.

Waar zou ik heengaan voor Uw Geest en waar zou ik heenvlieden (heenvluchten) voor Uw aangezicht (vers 7)?

a. Je kan in de eerste plaats **naar omhoog** of **naar beneden**.

Kijk maar in vers 8: *Zo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar.*

Het is de hemel van de hemel, dat God daar *is*, met Zijn gunst en liefde.

Het is de hel van de hel, dat God ook daar *is*, maar dan zonder Zijn gunst en liefde

Heeft Job niet gezegd: *De hel is naakt voor Hem, en geen deksel is er voor het verderf*

(Job 26:6)? En heeft de profeet Amos niet geprofeteerd: *Al groeven zij tot in de hel, zo zal Mijn hand ze van daar halen, en al klommen zij in de hemel, zo zal Ik ze van daar doen nederdalen* (Amos 9:2)?

Zondaars, u kunt niet vluchten voor God!

Kinderen van God, Godzoekers, de Heere is in de hoogte, maar Hij is ook in de diepte. Hij is ook in duisternis en strijd, ook aanvechting en verlating. Ook al ziet u Hem niet. Drie vluchtroutes kan je bedenken om je onheilge leven te onttrekken aan Gods oog. Omhoog of naar beneden, maar zonder resultaat.

b. Je kan in de tweede plaats ook naar het **oosten** of naar het **westen**.

Kijk maar in vers 9: *Nam ik vleugelen des dageraads, woonde ik aan het uiterste der zee, ook daar zou Uw hand mij geleiden, en Uw rechterhand zou mij houden.*

Kinderen van God, overal in deze wereld zijn we veilig in Gods handen.

Zondaars, waar u ook heenvlucht in deze wereld, nergens ontgaat u Gods oog.

c. Er is nog een derde vluchtroute: de **duisternis**.

Kijk maar in vers 11: *Indien ik zeide: De duisternis zal mij immers bedekken; dan is de nacht een licht om mij. Ook verduistert de duisternis voor U niet; maar de nacht licht als de dag; de duisternis is als het licht.*

Het is zo staat in Psalm 104: *Hij bedekt Zich met het licht, als met een kleed; Hij rekt de hemel uit als een gordijn* (104:2). Met andere woorden: er is geen ontsnappen aan.

Onbekeerde vrienden, zelfs de duisternis is niet in staat uw zondige leven te verbergen voor God. Want *er is geen schepsel onzichtbaar voor Hem; maar alle dingen zijn naakt en geopend voor de ogen Desgenen, met Welke wij te doen hebben* (Hebreeën 4:13).

God heeft geen licht nodig. Hij heeft het alleen voor ons geschapen.

Wat een troost voor al Gods kinderen. Het is ook een waarschuwing, een aansporing om heilig te leven, maar het is vooral ook tot troost: onze duisternis is niet duister voor God. *Hoe donker ooit Gods weg mogen wezen, (we zien de weg niet meer, wij zien de Heere niet meer, we struikelen, maar) Hij ziet in gunst op die Hem vrezen.*

Laten we dat samen eerst van zingen uit Psalm 73, het eerste vers. Psalm 73:1

*Ja waarlijk, God is Isrel goed,
Voor hen, die rein zijn van gemoed;
Hoe donker ooit Gods weg moog' wezen,
Hij ziet in gunst op die Hem vrezen.
Maar ach, hoewel mijn ziel dit weet,
Mijn voeten waren in mijn leed
Schier uitgeweken, en mijn treên
Van 't spoor der godsvrucht afgegleên.*

Het gaat vanmorgen over *leven voor Gods aangezicht*. We hebben in de eerste plaats gezien: leven voor het aangezicht van God de *Alwetende*. Daarna letten we op: leven voor het aangezicht van God de *Alomtegenwoordige*.

Nu onze derde, onze laatste gedachte:

3. Leven voor het aangezicht van onze Schepper en Maker

Het tweede deel van deze psalm is eigenlijk een toespitsing van het eerste deel.

God weet en ziet niet alleen alles, maar David daalt in verwondering steeds dieper af, uiteindelijk zelfs naar de oorsprong van zijn bestaan.

We lezen in vers 13: *Want Gij bezit mijn nieren; Gij hebt mij in mijner moeders buik bedekt.*

Mijn innerlijke emoties, mijn begeertes, mijn verlangens zijn in Uw hand.

En in het eerste huis waarin ik woonde, in mijn moeders buik, heeft Uw goede hand mij al bedekt. Toen was Uw gunst al op mij.

Ouders, aanstaande ouders, hier mag en moet u om vragen: ‘Heere, bedekt U toch mijn ongeboren kindje, mijn pasgeboren kindje met Uw hand? Laat Uw hand toch in tere ontferming rusten op ons kind, op onze kinderen?’

En dan, overweldigd door de grootheid, de goedheid en de gunst van de Heere (kent u dat ook niet uit uw eigen leven, kinderen van God, tijden dat u overweldigd bent door hoe God is en wil zijn voor zo’n mens als dat u bent?), overweldigd door de goedheid en de gunst van de Heere zingt David een innemende lofzang, in vers 14: *Ik loof U, omdat ik op een heel vreselijke wijze wonderbaarlijk gemaakt ben; wonderlijk zijn Uw werken! ook weet het mijn ziel zeer wel.*

Ik loof U. Loven, lof zingen, dat doet een mens in verwondering en aanbidding. Uit de diepten van ons bestaan, alleen daarvandaan klinken de hoge tonen van de lof des Heeren. Dit is geen zaak van opgeklopte woorden, dit is geen zaak van veel lawaai. Deze hoge tonen zijn ontlokt uit een nederig hart. *Kom, maak God met mij groot.*

Ik loof U, omdat ik op een heel vreselijke wijze (dat wil zeggen: zo het vereren waard, zo aanbeddelyk groot), wonderbaarlijk gemaakt ben. Uw werken zijn wonderlijk.

Mijn gebeente (vers 15) (dat wil zeggen: mijn beentjes, mijn botjes, mijn lijfje) *was voor U niet verholten* (niet verborgen). Niemand zag me. U wel. *Toen ik in het verborgen gemaakt ben en als een borduursel gewrocht ben* (als een fijn netwerk van verschillende draden, geweven, gestikt, als een borduurwerk) *in de nederste delen der aarde*, in de buik van mijn moeder.

Mijn spieren, mijn zenuwen, aders en slagaders, zijn door U als draden geweven. Zo volmaakt, volmakter als de prachtige kleden van de tabernakel die door mensenhanden, door kunstenaarshanden geweven zijn (Exodus 21:16, 28:39).

Zij hadden daglicht nodig, U niet. U borduurde in het donker van de buik van mijn moeder, in alle pracht, schoonheid en volmaaktheid.

In de nederste delen van de aarde. In de baarmoeder van mijn moeder.

Maar de uitdrukking doet ook heel sterk denken, niet alleen aan het begin, maar ook aan het einde van het leven. De parallel is tastbaar...

Zoals een ongeboren vrucht in de buik van zijn moeder zich onbewust is van het leven, tot de dag dat hij of zij het levenslicht ziet...

Zo zijn ook de overledenen zich onbewust in het stille en donkere graf, tot de dag van de opstanding zal aanlichten...

Het doet denken aan de woorden van Job (denk daaraan, ouders, want dat zet het levenslicht van onze kinderen in een ander perspectief). Job zegt: *Gedenk toch, dat U mij als leem bereid hebt, en mij tot stof zult doen wederkeren. Hebt U mij niet als melk*

gegoten, en mij als een kaas doen runnen? Met vel en vlees hebt U mij bekleed; met beenderen ook en zenuwen hebt U mij samengevlochten (Job 10:9-11).

U hebt mij bereid, gemaakt met Uw handen, als een klompje leem. Stof, dat tot stof zal wederkeren (Genesis 3:19).

Ouders, we mogen de lof van de Heere in stilte bezingen, vanwege het wonder van de schepping van onze kinderen. Hij heeft onze kinderen als een verborgen borduursel geweven, als beginnend leven. Maar alles wat uit stof is neemt een eind!

Tussen die wieg en dat graf moet het goed worden tussen onze kinderen (en ons) en God. Zoek daarom toch, ouders, vanaf het prilste begin van hun leven (zelfs in de vroegste zwangerschap en zelfs daarvoor!) de Heere met smeking en gebed voor het zieleheil van uw kinderen, voor de vernieuwing van hun hart en leven, vragend of al hun zonden door het bloed van de Heere Jezus Christus gewassen mogen worden en of ze in die weg met God verzoend mogen worden en vrede met Hem mogen vinden.

Uw ogen (vers 16) hebben mijn ongevormde klomp gezien; en al deze dingen waren in Uw boek geschreven, de dagen als zij geformeerd zouden worden, toen nog geen van die was.

God heeft mij, u, onze kinderen, als eerste gezien. Toen onze moeder nog niets van ons wist, laat staan onze vader. Toen al, stond alles in Gods boek geschreven, al de dagen die nog komen zouden.

Voor sommige kinderen was dat een enkele dag, omdat de zwangerschap tot groot en blijvend verdriet van ouders misliep, eindigde in een miskraam.

Denk daar niet licht over, ouders. Ook die ‘ongevormde klomp’ was een borduursel van Gods hand. Daarom, ouders, bid vanaf het prilste begin van de zwangerschap, ja, van voor de zwangerschap voor het heil van uw kinderen. Want we weten niet hoe lang onze kinderen aan ons toevertrouwd worden.

Voor sommige kinderen is de levenstijd een enkele dag, voor anderen enkele maanden of jaren, tot vele jaren toe. Maar de dagen zijn vastgesteld. Ze zijn, zegt Job, *bestemd, het getal der maanden is bij de Heere*. En die dagen zijn *een handbreed gesteld* (Psalm 39:3). Wat is dat voor ons allen toch reden om te bidden met de dichter: *Leer ons de tijd des levens kostelijk achten?* (Psalm 90:7, ber.)

Ouders, de tijd van onze kinderen, hun levenstijd is vastgesteld. Onze levenstijd, gemeente, is vastgesteld. O, zoek dan toch de Heere terwijl Hij te vinden is, want als kaf gaat onze dag voorbij. Zoek de Heere, *voordat de kwade dagen komen en de jaren naderen, waarvan u zeggen zult: ik heb geen lust in dezelve* (Prediker 12:1).

Gemeente, drie dingen wil ik u graag nog meegeven aan het einde van deze dienst, naar aanleiding van deze psalm, die we samen overdacht hebben.

a. In de *eerste* plaats dit: David heeft het hier niet over abortus, maar je kan dit in deze tijd niet lezen zonder daar toch aan te denken.

Nee, ik ga vanmiddag niet wijzen naar anderen, ik houd het dichtbij.

Moeders, meiden, je kan denken: mijn lichaam is van mezelf, en mijn baarmoeder is net zo goed mijn bezit mij als mijn galblaas, mijn maag en mijn blindedarm.

Maar God, vaders en jongens, zegt wat anders: ongeborn leven, dat is Mijn handwerk, vanaf het allereerste moment.

Bij alle methodes die in de aanbieding zijn om ongeborn leven te doden, is dit de vraag die ons moet leiden: *wie durft er met zijn eigen handen het werk van de Almachtige te doden?* De duisternis van ons verborgen leven licht helder op in het licht van de Alwetende, de Overaltegenwoordige, de Schepper van alle leven!

Gemeente, er wordt te veel (verborgen) abortus onder ons gepleegd.

Er wordt te veel ongeborn leven gedood door morning-afterpillen en spiraaltjes.

Moeders, als je dochter ongewenst zwanger is (en ik zeg het ook tegen u, vaders), stuur ze niet naar de dokter om die zwangerschap af te breken.

Vaders, bid voor ze, hou van ze en blijf van ze houden. Ouders, blijf om haar of hen heen staan!

2. Het *tweede* wat ik u mee wil geven is dit: Uit alles in deze psalm blijkt, ouders: uw kind is, onze kinderen zijn niet van ons. De kunstenaar zelf is de eigenaar, de wettige eigenaar van het gemaakte kunstwerk. God is de wettige Eigenaar van onze kinderen. Hij noemt ze ook in Ezechiël 16: *Mijn kinderen* (Ezechiël 16:1). En dan gaat het nota bene over de verbondskinderen van het volk van Israël, dat op dat moment in afgoderij en diep verval steeds verder van de Heere is afgeweken. Maar desondanks noemt de Heere de kinderen van het volk Israël: *Mijn kinderen*.

God is de wettige Eigenaar van onze kinderen. We hebben ze voor een poosje in bruikleen gekregen. Om ze, en dat is het doel, zo zegt Psalm 78 (mis het doel niet!), om ze te vertellen: *de loffelijkheden des HEEREN, en Zijn sterkheid, en Zijn wonderen, die Hij gedaan heeft (...). Opdat het navolgende geslacht die weten zou, de kinderen, die geboren zouden worden en zouden opstaan, en vertellen ze hun kinderen en dat zij hun hoop op God zouden stellen, en Gods daden niet vergeten, maar Zijn geboden bewaren* (Psalm 78:4-7).

Een poosje in bruikleen, en dan... moeten we ze teruggeven!

Dus, ouders, maak werk van uw verborgen gebeden. Zoek verzoening en vrede met God voor uzelf en voor uw kinderen. Vraag om een nieuwe geboorte, om nieuw geestelijk leven in hun dode harten. En maak werk van uw christelijke opvoeding.

Want onze kinderen zijn Gods eigendom. De doop laat dat zo duidelijk zien: Gods Naam is uitgesproken over hun voorhoofdjes. Ze zijn Zijn wettige eigendom. En de Heere zal ons rekenschap vragen van wat wij met Zijn kunstwerk hebben gedaan.

Dat onze kinderen het werk van Zijn handen zijn, mag ons ook hoop, moed en houvast geven. Ook al leent een kunstenaar zijn kunstwerk uit, hij wil zonder twijfel zorg blijven dragen voor zijn eigen werk. Breng daarom al uw zorgen en vragen over u en over uw kinderen, nu en in de toekomst, bij de Heere Zelf.

3. Het derde wat ik u mee wil geven is dit: Een laatste oproep aan u, onbekeerde vrienden. U bent een mens, door God gemaakt, als een wonderlijk kunstwerk uit Zijn hand. U bent een mens, met de reden hier op de aarde gezet is.

Bedenk eens, lieve vrienden, hoe u hier gekomen bent. Gods hand borduurde u, Gods hand heeft u als een kostbaar weefsel geweven, tot een levende ziel. Hoe onterecht, hoe dwaas en gevaarlijk is het dan om een leven te leiden gericht op uzelf, gericht op eigen plezier, op eigen vermaak, rust en tevredenheid.

Heeft God u op de aarde geschapen zoals de vogels, alleen maar om een tijdje rond te vliegen, een nestje te bouwen, jongen te krijgen, en nog een keer, en nog een keer misschien, en daarna te sterven?

Zonder twijfel niet!

U bent gemaakt voor een hoger doel. U bent gemaakt om God, uw Schepper en Maker groot te maken. Zoals de Kleine Catechismus van Westminster zegt: tot heerlijkheid en glorie van God.

Er is een weg om dat verloren levensdoel terug te krijgen. Het Woord wijst erop, het water van de doop wijst erop: het bloed van de Middelaar, het bloed van de Heere Jezus Christus alleen, gesprengd als rein water op uw onreine zielen, kan u redden van het verderf.

Maar zonder dat bloed gaat u gewis verloren.

Zo gij Zijn stem dan heden hoort, o kunstwerk, gemaakt door Gods hand, keer dan toch terug naar uw Schepper en Maker, met belijdenis van zonden en schuld.

Wie Hem nederig valt te voet, zal van Hem Zijn wegen leren.

Amen.

Slotzang Psalm 25:4,6

's HEEREN goedheid kent geen palen;
God is recht, dus zal Hij door
Onderwijzing hen, die dwalen,
Bringen in het rechte spoor.
Hij zal leiden 't zacht gemoed
In het effen recht des HEEREN.
Wie Hem nederig valt te voet,
Zal van Hem zijn wegen leren.

Wie heeft lust den HEER te vrezen,
't Allerhoogst en eeuwig goed?
God zal Zelf zijn Leidsman wezen;
Leren, hoe hij wandelen moet.
't Goed, dat nimmermeer vergaat,
Zal hij ongestoord verwerven,
En zijn Godgeheiligd zaad
Zal 't gezegend aardrijk erven.